

La oss få en NORDMANN som stortingspresident!

Til overflod har herr Hambro selv på det tydeligste bekræftet at en jøde aldri kan bli en nordmann eller føle og tenke norsk.

I Morgenbladet 18. februar 1911 skrev han under merket C. J. H. følgende:

«Jødene er den vandrende gåte. De er fremmede blandt Europas folk i en grad som de færreste gjør klart for sig.. De tilhører den jødiske nasjon og ingen annen. Deres urforestillinger og deres væsens love er andre enn germaneres, og deres folkekarakter er utviklet ad helt andre veie. Føler ikke germaneren rasemotsetningen, kan han allikevel være overbevist om at jøden føler den. For ham er alle ikke-jøder, ikke alene «Gojim» eg, folk dernest hedninger, ikke-jøder. De er Kemech (eg, grovt mel, d. v. s. de kristne), og den enkelte blant dem en Behemo (et fe) eller Hramon (en dumrian).»

Og man tør vel også si, at det ord en helt ekte jøde med forjettelsens dulgte håp, bærer i sitt hjerte mot ikke-jøden, er det gamle:

Jemar Schemecho — ditt navn skal bli utryddet».

Herr Hambro medgir altså her åpenlyst at jødernes innerste ønske er de andre folks undergang.

Under Grønlandssaken viste herr Hambro hvor litet han var nordmann, og nå etter de kritiske dager i september, hvor meget han er jøde. Hans instinkter tilsa ham ikke å vareta Norges eller enda mindre folkefredens interesser. I den grad var blodets røst sterkere enn fornuftens stemme, at han stillet sig blankt inn i rekken av de internasjonale jødiske krigshissere.

Vårt lands høieste stilling (nest de arvelige kongelige stillinger) har i årevis vært bekledd av en mann av jødisk rase. I årevis har Norges storting valgt til sin president herr Carl Joachim Hambro, tilhørende den innflyttede tyske jødefamilie Hamborger, alias Rendsburg, men oprinnelig Levy.

Den samme ættling av den levitiske synagogetjenerkaste er også leder for det norske høire, det s.k. nasjonale folkeparti.

At herr Hambro også er president for nordmennenes verdensforbund — Nordmannsforbundet — er en nasjonal skam og en blodig utfordring til våre utflyttede landsmenn og til all ekte nasjonalfølelse.

En og samme person, til og med en ikke-nordmann, innehar altså følgende høie tillitshverv i vårt land:

Stortingspresident.

Fører for landets største borgerlige parti.

President i nordmennenes verdensforbund.

Førermann i utenrikskomiteen.

Førermann i Norsk Telegrambyrå.

Hertil kommer alle bihverv: lyn-oversetter (til norsk), impressario for Oxford, redaktør i «Le Nord», «Morgenbladet» m. m. m.

Det er vel ingen som er så naive å tro at en enkelt mann kan fylle alle disse hverv, selv om man som hr. Hambro har rekordartede talegaver?

Når man så på toppen av det hele henger på herr Hambro Storkors av St. Olav «for statsborgerlige for tjenester», så må det innrømmes at herr Hambro ikke uten berettigelse kan underskrive karakteristikken av sitt vertsfolk som dumrianer og fæ.

Det er på tide at der gjøres slutt på denne skandale, og at vi får iallfall en nordmann som stortingspresident, selv om det fremdeles må bli en partipolitiker.

Norge for nordmenn!

NSUF